

Pop'n Rock Sport

Alice merge mai departe

Franz Beckenbauer - o viață pentru

fotbal Interviu cu Victor Rebengiuc

Legenda și adevăr: The Beatles

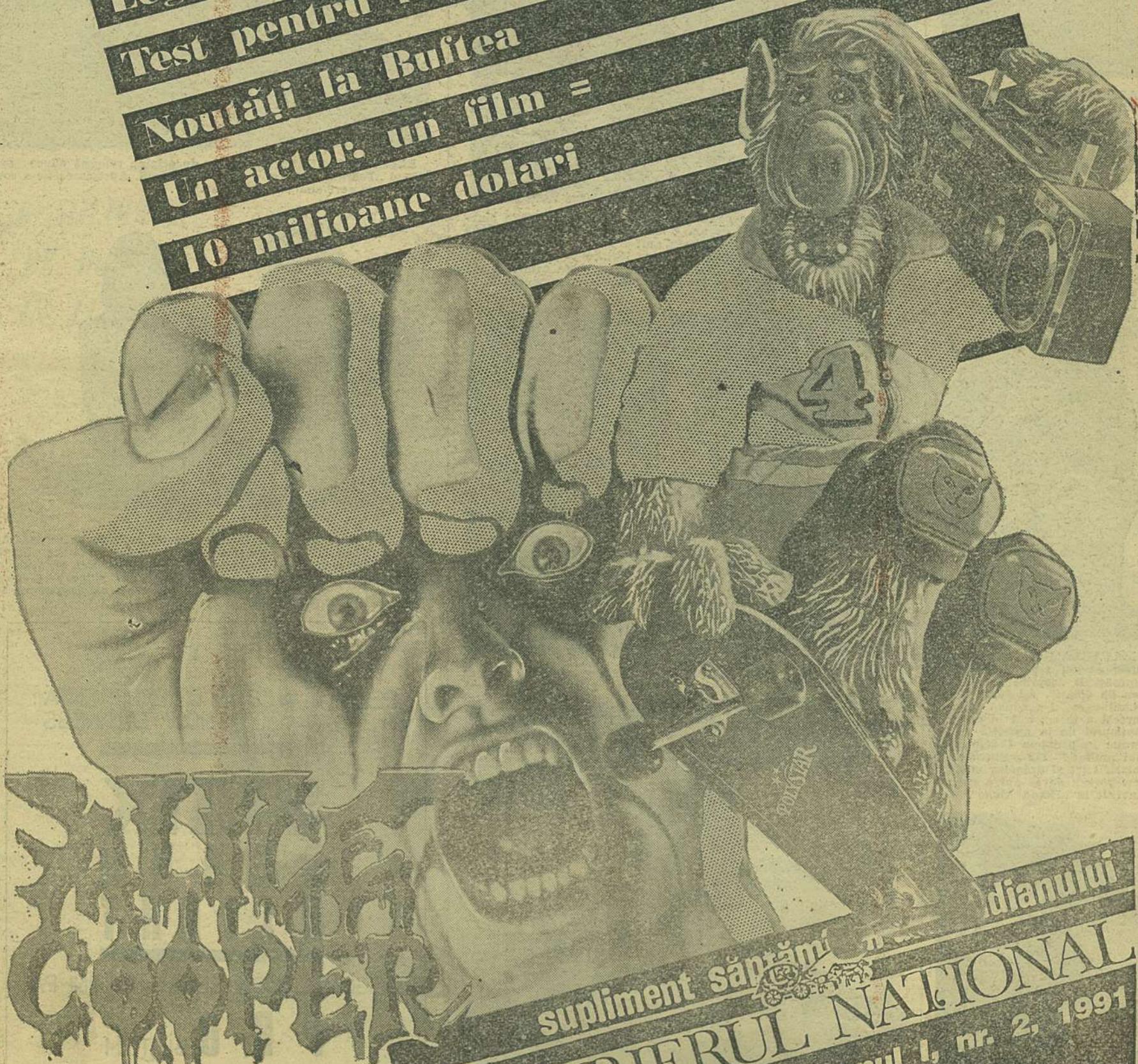
Test pentru fani

Mondo - Cinema

Noutăți la Buftea

Un actor, un film =

10 milioane dolari

supliment săptămânal

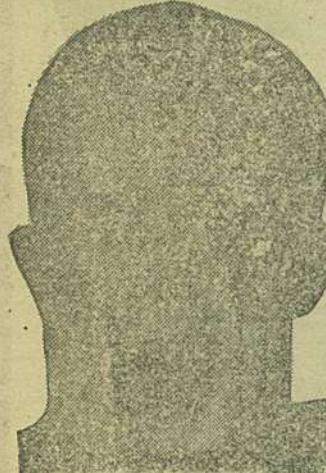
CURIERUL NATIONAL

anul I, nr. 2, 1991

de toate

ARIELLE DOMBASLE, mai blondă decât fețele din Norvegia sau Islanda, e nu numai o frăte bună actriță, dar și o admirabilă interpretă de muzică rock. De curînd ea a turnat în Mexic un film alături de Omar Sharif, și a înregistrat un disc rock, în care și-a pus tot talentul și măiestria acumulate la München, unde a studiat arta lirică. Așadar Arielle a revenit în Mexic, unde și-a petrecut copilăria, ca realizăre și interpretă principală. Oceanul Pacific i-a lăsat, fără îndoială, cele mai frumoase amintiri și i-au influențat maniera de a cinta.

MACAULAY CULKIN — un nume ce nu trebuie uitat! E supranumit „copilul — un milion de dolari”. Adevarul e că filmul care i-a adus acestui porclă a înregistrat în primele săptămâni de la apariția sa pe ecran în preajma Crăciunului, mai mult de 100 milioane de dolari. Iată și drăguțul micuțul new-yorkez de 10 ani a cucerit cinefilii în „Home Alone”.

INFERNAL AFFAIRS e considerat de unii drept cel mai bun film urban de aventuri. Rece, nemilos dar inteligent, filmul este totodată o povestire morală despre infinita putere de corupție a atracțiilor sexuale în care e tentat să alunecă un polițist — minunat interpretat de Richard Gere.

RONALD KIRKLAND

ELMER FOOD BEAT și rock-ul galic. Ascultând cîntecile acestor formații ne putem imagina un grup format din adolescenți. În realitate Twists, Kelu, Kalou, Manu și Brutus au toți în jur de 25 de ani. El s-au întîlnit acum patru ani pe o plajă din Bretagne, făcînd parte fiecare din grupuri diferite. După o seară incununată de succes și-au ales numele formației și au început să concerteze pe litoral — fericită asociere a expresiei lor artistice cu acel locuri de vacanță.

GODFATHER III — e considerat unul din evenimentele cinematografice ale sfîrșitului de an. Clanul mafiot e dominat tot de Michael — Al Pacino — gangsterul anti-erou, un rege Lear fără grandeare devinut în anii '79 un bilonar legitim în căutare de către mulți avocați în locul „băieților duri”. Coppola continuă cu afecțiune saga mafiotă într-o gravitate emoțională rar întîlnită în filmele americane.

Cu ocazia centenarului nașterii lui Fritz Lang, regizorul francez CLAUDE CHABROL îl omagiază prin filmul „Dr. M”, care evocă figura Dr. Mabuse (mașină și recurrentă în opera și universul lui Fritz Lang). ALAN BATES este magnificul interpret al manipulatorului, victimă în final a vîntului de nebunie pe care singur l-a îscărat, alături de o seducătoare sirenă — JENNIFER BEALS — utilizată pentru demonstrarea ideei: „Oamenii nu sunt atrași decit de două lucruri: frumusețe și moarte!”

La femme fardée este titlul filmului lui JOSÉ PINHEIRO — în care un grup de oameni foarte diferiți pornesc într-o călătorie de vis. Un vis pare și faptul că filmul reuneste două nume celebre — Jeanne Moreau și Anthony Delon care nu e altul decit fiul celebrului lui.. său tată.

MARYL STREEP, „Deer Hunter”, „Kramer contra Kramer”, „Sophie's Choice” are disponibile și „orbitoare” pentru comedie, să susțin cei care au văzut-o în „Postcards from the Edge” — un film despre cum se urăște lumea la Hollywood, și-n care cel mai otrăvitor venin devine sămpanică sub bagheta magicii a regizorului Mike Nichols — Cui i-e frică de Virginia Woolf, Ziua delfinului, Funcționara.

ERLEND KRAUSER, chitarist de origine română aduce prin C.D.-ul „Talking Guitars” o serie de inovații. Aprecierea ne-a sosit prin revista germană „Der Musikmarkt”.

BLUES TROTTOIR din toate grupurile apărute pe scena franceză în ultimii doi ani, este cel mai interesant deoarece imbină „jazzul cool” cu baladele pe texte romantice. Cîntecile lor seamănă cu acele filme în alb și negru ale lui Truffaut, filme care debordau de revoltă juvenilă și melancolie. Olivier cintă la saxofon iar Clémence este solista vocală.

• PESTE 25 DE ANI DE EXPERIENȚĂ
SHOW BUSINESS

sfinx
SOUND & LIGHT

REGIE TEHNICĂ - SUNET și LUMINI - PA.

P.R.O SISTEM

14.000w sunet PA (muzical)
1400w monitorizare scenă
50000w lumini + efecte speciale
instrumente muzicale

15.31.22 14.00.10
BUCHARESTI-CLUB UNIVERSITAS
Schitu Magureanu nr.9

OT II avola, itala modă într-un
loc în care să sprijini tine

Alice Cooper

ALICE COOPER — O PERSONALITATE TERIFIANTĂ, O INTELIGENȚĂ SCĂPITOARE ȘI TOTODATĂ INFRIOSATOARE UN FRANKENSTEIN AL EREI ATOMICE, MAESTRUL SUSPAN-SULUI ROCK, DISCIPOLUL TEATRAL AL CELEBRULUI ALFRED HITCHCOCK! DEBIL MINTAL SAU GENIU, INTERPRE-TUL CU NUME DE FATA ESTE NELIPSIT ASTĂZI DIN CU-PRINSUL TUTUROR ENCICLOPEDIILOR ȘI DICTIONARELOR DEDICATE EROILOR ROCK.

Alături de grupul omonim cintă un hard hiper-amplificat, pătrunde în lumea scenei, cinematografului și televiziunii americane cu cel mai bizar și extravagant show din istoria rockului, o explozie de sex și vioLENȚă, sadism și decadență. Dotat cu o fantezie uimitoare, implanțează pe scenă bisexualitatea și transvestismul introducind publicul într-o lume dominată de necrofile, sinucideră, drog, sado-masochism, infantilism. Paradossal, dar tocmai imaginea negativă impusă publicului, figura antipatică și vizionarea crudă asură lumii seducere milioane de fani și un mare număr de specialiști care îl votăză fără ezitare „cel mai bun grup american de la începutul anilor '70”. „Modelul” Alice Cooper constituie o adevarată sursă de inspirație atât pentru valul primar al formațiilor punk, cit și pentru compozitorile „destructive” ale metalului heavy. Începând cu Kiss, continuind cu Plasmatics și termind cu King Diamond și Lizzy Borden, maestrul este deopotrivă recunoscut. Umitoarele sale compozitii „I'm Eighteen” (1971), „School's Out” (1972), „Elected” (1972), „No More Mr. Nice Guy” (1973) și „Hello Hurray” (1973) considerate adevarate bijuterii sonore, sunt păstrate cu sfîntenie de antologii rock'n rollului.

Protagonistul formației, Vincent Furnier (născut la 4 februarie 1948 în Detroit, Michigan, S.U.A.) se mută cu familia în Phoenix, Arizona în 1964. Un șarpe botezat Alice, după numele unei prietene, și adus acasă spre disperarea părinților îl inspiră în alegerea pseudonimului de interpret vocal și muzician rock. Primele formații, The Earwigs, Spiders și The Nazz obțin cîteva aplauze în Arizona, incurajîndu-i pe Alice și pe colegii săi cooptați între aceste etape. Cîntetul Alice Cooper se naște în 1966, cu Alice ca lider vocal, Glen Buxton (chitară solo, n. 10 noiembrie 1947), Michael Bruce (chitară ritmică/claviaturi, n. 16 martie 1948), Dennis Dunaway (bass, n. 9 decembrie 1948) și Neal Smith (baterie, n. 23 septembrie 1947) fiind mai puțin influențat de blues și mai mult de cool-jazz și muzica dură a formațiilor Rolling Stones și The Who. Cu speranță obținerei unui contract de înregistrări, se transferă la Los Angeles pentru a cînta în cluburi. Notorietațea obținută la „Cheetah Club” are ca rezultat invitația la concertul aniversare a lui Lenny Bruce. Două personalități se află în sală: Frank Zappa și Shep Gordon. Primul le oferă contractul propriului label, Straight Records, celălalt le devine manager. Gordon încurajează abilitatea muzicală, ciudătenile și aberațiile sexuale ale lui Cooper, gîndindu-se la impactul pe care-l va produce asupra publicului. Într-adevăr, după o scurta apariție TV în 1968 — prezentă apocaliptică, costume ciudate, comportament bizar — sătăcătoarea grupului de muzicieni care practică „anomalii muzicale”, aflat sub influența protecției Zappa.

Primul și al doilea LP, omis intentionat de presă, sunt ignorați și de specialiști paginilor muzicale. Un concert la Michigan și cît pe ce să se sfîrșească prin... uciderea protagonistelor, care scapă ca prin minune de mină spectatorilor incitați. Catalogat „cel mai prost grup din Los Angeles”. Alice Cooper se transferă la Detroit unde auditoriul noilor grupurilor demoloare The Stooges și MC 5 se anunță mai receptiv. Pare ciudat, dar dificultățile intîmpinate le favorizează popularitatea. Înceț, înceț, biletele la concertele trupei încep să fie tot mai greu de obținut. La începutul lui 1971 are loc întîlnirea cu energeticul Bob Ezrin, care preia funcția de producător, semnându-l importantul concern discografic Warner Brothers. Cel dintîi album aici, „Love It To Death” intră în Top 40 și lan-

single „Under My Wheels” și LP-ul „Killer”, bazat pe tema unui infantilism relataț de Eduard Bond în „Saved”. În vară albumul „School's Out” urcă în Top 5 din America și Marea Britanie. Si tot aici singulul cu același nume este proclamat „Number One”. Milioane de „teenagers” din toată lumea nu mai recunosc decât un singur grup: Alice Cooper. 18 000 de spectatori îl urmăresc la Madison Square Garden din New York. LP-ul „Love It To Death”, „Killer” și „School's Out” primesc „discul de aur”.

Următorul vinyl acoperit cu prețiosul metal, „Billion Dollar Babies”, impune nu mai puțin de trei hituri single: „Elected”, „Hello Hurray” și „No More Mr. Nice Guy”. Turneu celor 50 de oreșe americane vizitate în 1973 este unul din cele mai bine plătită din istoria rockului. La capătul acestuia, liderul dizolvă formația (care reappears independent sub numele... Billon Dollar Babies). Alături de compozitorii Steve Hunter (chitară), Richard „Dick” Wagner (chitară), Josef Chirowski (claviaturi), Prakash John (bass) și Whitney „Pentie”, Glan (baterie) Cooper înregistrează „Muscle Of Love”, al cincilea 33 „de aur” consecutiv. Presa îl încoronează „regele heavy-metal” aducînd în discuție „o nouă formă de manifestare: dada-rockul”.

Si totuși Cooper nu pare mulțumit. În urma unor discuții purtate cu compozitorii grupului

de acompaniment, la începutul lui 1975 decide încă o dată să separe. Prakash John și Whitney Glan își mută instrumentele la Lou Reed, în timp ce Alice anulează contractul cu Warner Brothers și semnează la Atlantic ca artist independent. Alice Cooper nu mai e un grup ci un nume care desemnează o persoană. Voi continua să înregistrez sub acest nume”. Rezultatul acestui efort, „Welcome To My Nightmare”, este un nou „disc de aur”. Se remarcă surprinzătoarea baladă „Only Women Bleed”. Acompaniat de Hollywood Vampire Orchestra solistic realiză super-showul „Welcome...” cu actorul Vincent Prince ca invitat, înregistrat pe peliculă pentru un film documentar.

Viața dezorganizată, consumul exagerat de alcool îl crează tot mai multe probleme. Revine la compania discografică a fratilor Warners și împrima „Alice Cooper Goes To Hell”, cuprinzînd fantastic hit „I Never Cry”, primul „single de aur” american, și care, absolut surprinzător, nu stîrnește nici un ecou peste ocean. Abia în mai 1977, după o absență de trei ani din clasamentele britanice, „(No More) Love At Your Convenience” se situează pe locuri modeste în Top 50. La 15 iunie, serpoaică-boa-constrictor Queen, nelipsită din showurile Cooper, moare... nemaișuportind viața de turneu. Va fi înlocuită de altă simpatică reptile:

lă, botezată Angela, „Lace And Whiskey”, primul LP care nu mai primește nici o distincție, evidențiază și pe plan muzical perioada de declin a artistului. La începutul lunii ianuarie 1978, concomitent cu editarea concertului „The Alice Cooper Show”, interpret este internat într-un spital de psihiatrie, urmînd în paralel un tratament de dezalcoolizare. Pe mapă amintitului disc figurează echipa: Dick Wagner (chitară), Davey Johnstone (chitară), Dee Murray (bass) și Jim Keltner (drums).

Bazat pe experiența din spital, „From The Inside” este editat la finele lui 1978 și prezentat în turneul american din 1979 alături de Ultra Latex, de fapt vechii prieteni Steve Hunter, Whitney Glan și Davey Johnstone plus Johnny Stiletto (bass) și Freddie Mandel (clape). Si totomacă cînd se pare că neacuzările au luat sfîrșit, în iulie 1979, o bombă amplasată la locuința sa din Scottsdale îl distrugătoare discurile de aur și provoacă pagube de 200 000 de dolari.

Două filme muzicale, incluzând generic numele interpretului: „Sergeant Pepper's Lonely Hearse Club Band” (1978) și „Roadie” (1980). Alterate de sonorități cu caracter de experiment (rock electronic, new wave, dance-rock), albumele următorilor ani, „Flush The Fashion” (1980), „Special Forces” (1981), „Zipper Catches Skin” (1982) și „Da Da” (1983) își găsesc tot mai greu plasamente în topurile lumii. „For Britain Only/Under My Wheels” (Top 75 Singles) și „Da Da” (Top 100 Albums) sunt ultimele prezente de top Alice Cooper. O lungă perioadă de liniste se așterne, capitolul Cooper pare încheiat.

Dar nu, extraordinara forță de regenerare a marelui artist învinge încă o dată. Purtînd sub braț caseta cu „He's Back (The Man In The Mask)“ de pe banda sonoră a filmului „Nightmare On Elm Street 2“ pătrunde în studiourile MCA în vara 1986 pentru a semna un nou angajament. Secondat de un formidabil grup heavy-metal compus din Kane Roberts (chitară solo), Devil Seven (rhythm guitar), Kip Winger (bass), Paul Horowitz (keyboards) și Ken Mary (drums), lansează „Constrictor” (1986) și „Raise Your Fist And Yell” (1987), ingenunchiătoare gru-pările glam și shock-metal din capitala hardului mondial, și traversează oceanul pentru un gig unic la „Reading Rock Festival '87”.

Separat pentru totdeauna de „demonul alcoolului” Alice Cooper se dovedește din nou un maestru neîntrecut. O nouă generație de fani se isterizează în 1988 la „The Nightmare Retour Tour“, cel mai ambicios circuit Cooper din ultimii zece ani. Nici un angajament important nu este refuzat în această perioadă, a fișele anunțând cu majuscule prezența la „Hollywood Squares“, cel mai bine cotat shew al momentului, sau în strălucitorul Las Vegas, oricum mai puțin străbatut de caravane furiosilor rockeri.

Părăsit pe rînd de Kane Roberts (pentru Criminal Justice), Ken Winger (plecat la grupul... Winger) și Ken Mary (fondator la House Of Lords), Alice Cooper își mobilizează resursele interioare, reușind să înregistreze în 1989 cel mai bun album al întregii discografii: „Trash“. Disc cu temă unitară — „totul despre sex“ — beneficiază de aportul unei adesea divizii imperiale: compozitorii grupurilor Bon Jovi, Aerosmith și Winger plus producătorul Desmond Child (Kiss, Aerosmith, Bon Jovi). Clasamentul final al publicației vest-germane Metal Hammer î-l-a desemnat „albunul anului 1989“. Si în timp ce video-hitul „Poison“ continuă să facă furori în toate Hit Paradele, LP-ul se vinde în cantități impresionante în toată lumea; peste un milion de cumpărători yankee, disc de platini acordat de Recording Industry Association Of America în primăvara anului 1990. Două exemple privind actuala popularitate a interpretului sunt edificatoare: după ce la 10-11 decembrie 1989 a umplut la capacitate maximă celebra arenă londoneză Wembley (cu Great White și Britny Fox ca suport), biletele de la New York Ritz din 12 martie 1990 (în deschidere: The Front) s-au epuizat... cu o lună înainte. Cu sau fără comentarii Alice merge mai departe, și merge bine!

GABRIEL GOMBOS

POP Rock'n

IT MUST HAVE BEEN LOVE

Must have been love but it's over now
Lay a whisper on my pillow leave the winter on the ground
I wake up lonely there's air of silence
In the bedroom and all around (all around)
Touch me now I close my eyes and dream away

CHORUS

It must have been love but it's over now
It must have been good but I lost it somehow
It must have been love (love) but it's over now (now)
From the moment we touched till the time had run out
Make believing we're together that I'm sheltered by your heart
But in and outside I've turned to water
Like a teardrop in your palm
And it's a hard winter's day I dream away
It must have been love (it must have been love)
But it's over now (but it's over now)
It was all that I wanted now I'm living without
It must have been love (it must have been love)
But it's over now (now it's over)
It's where the water flows it's where the wind blows

HIT SONGWORDS

Test pentru fani

Idolatrizarea este un atribut al adolescentilor de pretutindeni. Bunici și străbunici noștri se extazau la apariția idolilor vremii lor la fel cum procedăm și noi azi (forma de exprimare, ce-i drept, era mult diferit). Psihologii, sociologii, afirmă că există diferențieri legate de apariția rock-ului în a doua jumătate a secolului nostru. Extazul conferă altă imagine adolescentilor deveniți fani. Dar să nu ne pierdem în considerații teoretice complicate, vă invităm să completați acest test din care va rezulta căreia categorii, căruia tip de fan îl apartineți :

1. Cum ai reacționa dacă pieptanul unei mari vedete s-ar scoate la licitație ?
a. Ti-ai vinde noui pick-up ca să nu scapi acest obiect unic.
b. Nu înțelegi cum ar putea cumpăra cineva un pieptan folosit.
c. Depinde de cui este.
2. Rolul principal din filmul „Batman“ l-a definit un solist cunoscut, tot el fiind și autorul muzicii.
a. Prince.
b. David Bowie.
c. Nu ști și nici nu te interesează.
3. Se turnea un mare film în cartierul tău, cu mari vedete ale ecranului. Ti se oferă un rol de figurant fără să primești bani. Va trebui să stai toată ziua afară sub soarele doboritor.
a. Vei spune că mulțumești dar nu ești dispus (ă) să-ți strici toată ziua.
b. Te bucuri de sansa de a veni în contact direct cu „Ei“ și acceptă.
4. Nu știi ce să faci. Pe de o parte ar fi nemaiînținut să-i vezi pe idolii tăi în timpul filmărilor, pe de altă parte te gândești că a doua zi vei avea teză la matematică (sau orice materie nesuferită).
a. Află că o cunoștință de-a ta a obținut autografe de la toți membrii unei formații celebre care a concertat ieri în localitate. Tu:
a. Ai da orice să fi fost în locul lui (ei).
b. Și tu ai vrea să fi fost acolo dar partenerul (prietenul) tău este gelos și nu te-ai lăsat.
c. Iți place muzica grupului dar în rest nu te interesează.
5. Al cui soț a fost Sean Penn ?
a. Cyndi Lauper.
b. Madonna.
c. Cine este Sean Penn ?
6. Cite poștere ai pe pereții camerelor tale ?
a. Nici unul.
b. 2-3.
c. Pereții sunt plini de poștere și fotografii cu favoriții mei.
7. Cit privesc scrisorile fanilor, tu :
a. Ai scris atâtea idolilor tăi incit ai putea figura în „Cartea recordurilor“. Soliciți mea autografe și fotografii.
b. Te-ai gindit de multe ori să scrii dar n-ai depășit această fază.
c. După tine astăzi o nebunie. Înă și pentru prietenii îți este greu să concepi o episodă, dar pentru niște necunoscute... !?
8. Favoritul tău cintă în orașul în care locuiești. Tu :
a. Dacă tot se află în apropiere îți propui să te strecori în camera lui de hotel și pleci cu un obiect vestimentar ce-i aparține.
b. Stai la pindă pînă obții un autograf.
c. Te duci la concert și-l ascuți pur și simplu.
9. Asociază filmele cu actorii corespunzători :

1. Rain Man
 2. Dirty Dancing
 3. Moonwalker
 4. Coming To America
 5. Black Rain
 6. 9 săptămâni și jumătate
 7. Pretty Woman
 8. Rocky V
 9. The Jewell Of The Nile
 10. Prizzi's Honor
- a. Sylvester Stallone
 - b. Kim Bassinger
 - c. Tom Cruise
 - d. Michael Jackson
 - e. Michael Douglas
 - f. A. Schwarzenegger
 - g. Richard Gere
 - h. Eddie Murphy
 - i. Patrick Swayze
 - j. Jack Nicholson

Evaluare.

1-a : 3	b : 1	c : 2
2-a : 3	b : 2	c : 1
3-a : 1	b : 3	c : 2
4-a : 3	b : 2	c : 1
5-a : 2	b : 3	c : 1
6-a : 1	b : 2	c : 3
7-a : 3	b : 2	c : 1
8-a : 3	b : 2	c : 1

Răspunsuri corecte, punctaj.

9 — pentru fiecare răspuns corect acordăm (acordă-ți) 1 punct: 1-c, 2-i, 3-d, 4-h, 5-f, 6-b, 7-g, 8-a, 9-e, 10-j.

ESTI FAN TOTAL (intre 28-34 puncte).

Dacă cineva vorbește în prezență ta despre oricare dintre idolii tăi, inimă-ți va bate mai puternic. Fiecare star îți apare ca o personalitate deosebită. Citești aproape totul despre vedete. Visezi că și Tu ești acolo pe platourile de filmare, la televiziune sau în studiourile de înregistrare alături de cel adulata. Astfel, mai devreme sau mai tîrziu îți abandonez prietenii, iubitul (a) sau școala. Nu e nimic rău în faptul că ești suporterul (a) unor celebrăti, dar e mai bine să rămîne pe tărîmul realității și să cauți acolo un partener potrivit tău.

ESTI FAN MODERAT (intre 10-28 puncte).

Celebritățile îți trezesc interesul, curiozitatea. Ai doi-trei favoriți. Vizionezi filme, casețe video, mai cumpăr și reviste de specialitate, ai și 2-3 poștere acasă pe pereți. Dar să-i urmărești pe cei admirăți și prea mult pentru tine. Nu consumi pentru asta energie și prețioasă. Ai dreptate.

ESTI ANTI FAN (mai puțin de 17 puncte).

Dacă popularitatea vedetelor ar depinde de tine, atunci ele ar putea să se plimbe în lung și în lat pe stradă, fără ochelari fumuri sau basma. Consider că vedetele sint oameni ca oricare dintre noi. Nu te-ai rălaia la multimea uneori isterică a fanilor. Mergi la film, la concert sau te uîți la TV pentru că te interesează și nu pentru că ești fascinat (ă) de interpreți. Umbli cu picioarele pe pămînt, ești o fire rațională, chiar prea... rațională. Se poate trăi foarte bine fără idoli dar parcă zilele sint mai cenușii — mai ales în adolescență.

Interviu cu

Herbert Grönemeyer

— Ca simbol al noului tău album ai ales un omuleț vesel. Totuși textele pieselor tale exprimă melancolie și pessimism. La ce se referă de fapt titlul LP-ului „Sprunge“ („Salturi“) ?

— Nu trebuie privit ca avind o grea încărătură simbolică. Titlurile germane sunt întotdeauna atât de pline de sensuri — cu titlul po care l-am ales se poate jongla oricum, pot fi executate „salturi“ de idei.

— Din 5 aprilie te află într-un vast turneu ce va dura 3 luni. În piesa „Unterwegs“ („Pe drum“) descrii singurătatea pe care o resimte artistul aflat pentru mult timp departe de casă. Este aceasta o piesă autobiografică ?

— Este tipica temă rock'n roll. De multe ori, după spectacol, vin diferite persoane la tine să te invite undevea — dar ești atât de frind de obosale, încit preferi să te retragi în patul de la hotel și să te cufunzi în amintiri. Sunt dese momentele în care aproape abdică în fața dorinței de a fi în siguranță, de a fi ocrotit.

— În acest turneu te află mai mult în localități mici. De ce ?

— Aici atmosfera de concert este mai intimă. În marile orașe publicul este deja suprasaturat.

— La proiectul „Band für Afrika“ ai fost unul din capetele creațoare. Tu ai compus textul pentru „Nacht im Wind“. În nouă piesă, „Mass aller Dinge“ este vorba tot despre Africa de Sud. Despre ce, mai exact ?

— Tot timpul afirmă că în Africa de Sud este cumplit, că trebuie să se schimbe ceva, dar simultan recunoaștem că sănsele de reușită sunt încă foarte de departe. În acest cîntec am incercat să stabilesc pentru prima oară dependență între ce se întimplă acolo și noi ; în ce măsură ne consolidăm noi nivelul de traiメンting întrinșul apartheidul, care ne asigură mină de lucru ieftină. Unica modalitate de a ajuta pe negri ar fi un boicot

economic. Si ceea ce am mai conțurat în această piesă a fost poziția de superioritate pe care o adoptă albi : ei impun poapelor subdezvoltate industrializarea, le fac apologia frigidezelor și aparatelor de ras, împărându-le de proprietatea lor esențială. Printre rinduri poate fi cîntă și marea mea indignare față de naționalism.

— În piesele „Tanzen“ și „Lächeln“ ținătești scena politică germană.

— Cind văd la TV cum Zimmersmann, Wörner sau alte personalități politice de acest calibru depășesc cu un zimbet grandios orice critică (fondată, de altfel) care îi se aduce, mi se urcă singura la cap. Sunt nu numai indiferenți, dar și slădiatori !

— Care sunt temele care te împreocupă în primul rînd ? Care este problematica tipică — Grönemeyer ?

— Cînt despre orice mă frântă, despre toate aspectele pe care le-ăs dezbată cu mine însumi la o masă de circumsă. Încerc să povestesc despre mine, despre modul în care privesc problemele politice, despre relațiiile mele personale — și toate acestea cît mai concret posibil.

— Cum îți stringi ideile ? Ai mereu ceva de scris la îndemnă pentru ideile spontane ?

— Nu, niciodată. Textele le compun de-abia după ce termin muzica. De fapt, compunerea textelor o am în ciștință pot — nu-mi face placere. Muzica o scriu din suflet — mă așez la pian și totul vine de la sine.

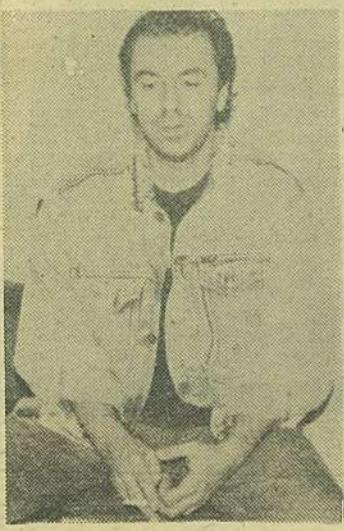
— Cît de bun te consideri ca solist ?

— Oricum, sint un mai bun cîntăreț decât actor și nu doar în ceea ce privește tehnică, ci mai ales ca exprimare și bucurie de a crea.

Jesus Jones, locul 9 în 1990 și în urma concertelor din...

Chitariști despre chitariști

DAVID GILMOUR (Pink Floyd) : „Chitaristul cel mai bri-lant și de substanță al ultimilor 25 ani este, după părere mea, Jeff Beck. Arta să interpreteze depășește toate granițele. Ascultați riff-ul din „Hi Ho Silver Lining”-hit-ul anilor '60 al formației Yardbird — este la fel de miraculos și astăzi. Albumul „Blow By Bloro” a fost o revelație. Imi aduc aminte că l-am acompaniat odată pe Jeff la bas alături de Jan Hammer și Ringo Starr și a trebuit să recunoasc atunci că nu mă puteam compara niciodată cu el, că nimănii nu-l puteau egala. Din generația tineră îmi plac Eddie van Halen și Steve Lukather de la Toto.”

BRIAN MAY (Queen) : „Este cert că stilul meu poartă predominant amprenta lui Jimi Hendrix. Cind am ascultat prima oară „Stone Free” — față B a discului „Hey Joe” am fost pur și simplu copleșit. O influență asențială asupra mea o are astăzi Eddie Van Halen. Jimmy Page și Pete Townshend mă impresionează prin maniera plină de spirit cu care abordează corzile. Eric Clapton mi se pare chitaristul cel mai lipsit de gust din lume. Cel mai mare în viață îl consider pe Jeff Beck. Stilul lui plin de riscuri și aventură, materializează în sunet o frumusețe incredibilă. De curind am cintat alături de el un concert de binefacere și, după cîteva acorduri am simțit nevoie să mă ascund într-un colț, să amuzesc și să assist la acul său de creație tulburător.”

MAJOR (BAP) : „Chitaristii care mă fascinează sunt Jeff Beck și Rory Gallagher. Sigur

că și generația actuală are reprezentanți de excepție : Van Halen, Steve Vai, Joe Satriani, de o virtuozitate uimitoare. Performanțele lor sunt certe, dar nu pot afirma că sunt genul meu. Cel mai valoros îl consider pe Eric Clapton, a cărui manieră de a impleti tehnica cu expresie emoțională o consider unică.”

GARY MOORE : Dintre toate influențele pe care le-am assimilat în devenirea artistică cea mai durabilă a fost de la Jimi Hendrix. Am fost hipnotizat cind l-am văzut pentru prima oară, în emisiunea muzicală TV „Steady, Go”. Hendrix era cu 10 ani înaintea generației sale. Jeff Beck este singurul chitarist din generația cu care am crescut, care a evoluat constant pînă în prezent. La 12 ani adoră blues-ul britanic, și în special pe Peter Green, legendul chitarist de la Fleetwood Mac, căruia eu și prima mea trupă, Skid Row, îl datorăm enorm. Printre altele, mi-a vinut chitară lui preferată, Les Paul Sunburst, pe „un măr și-un ou”.

STEVE HOWE (Yes) : „Am întîlnit mulți chitariști cu adevarat progresiști în viața mea, așa că mi-e greu să optez pentru unul singur. La început îmi plăcea Chet Atkins apoi, prin Tal Farlow, am ajuns la jazz. Dintre reprezentanții de valoare ai chitarei spaniole l-ăs alege pe Pepe Romero în acordurile lui și în special pe Peter Green, legendul chitarist de la Fleetwood Mac, căruia eu și prima mea trupă, Skid Row, îl datorăm enorm. Printre altele, mi-a vinut chitară lui preferată, Les Paul Sunburst, pe „un măr și-un ou”.

RUDOLF SCHENKER (Scorpions) : „Dick Taylor de la Pretty Things a fost unul dintre primii pentru care mi-am constiționat admirarea. Apoi Peter Green, cu feeling-ul său unic. Atât în compozitie, cât și în tehnica de interpretare, port marca lui Jimmy Page. Cind am trecut la chitară-solo, repere mi-

au devenit Leslie West și Andy Powell (de la Wishbone Ash). În prezent, idealul meu ar fi o „mixtură” de Michael Schenker, Eddie Van Halen și Jeff Beck chitaristul meu preferat.”

TONY IOMMI (Black Sabbath) : „Cu siguranță că mulți vor fi surprinși afilind că, de fapt, stilul meu preferat este jazz-ul iar idolul, Joe Pass. Îl admir profund, și pe Jeff Beck — este un chitarist fantastic — consecvent cu sine, fără să-i pese dacă se incadrează sau nu în modă. Django Reinhardt are o importanță deosebită pentru mine: cind mi-am pierdut cîte o falangă la două degete ale mijlocii drepte, am gîndit că s-a terminat cu mine... pînă l-am auzit pe Django cînd — lui îl fusese ră amputată două degete!”

MIDGE URE : „Fiecare dintre ei este o forță: Jeff Beck este foarte discret — preferă să rămînă în umbra. Apoi Mick Ronson — mă uimește prin cît de puține note reușește să-șî exprime întreaga pasiune și vibrație. Brian May are un stil inconfundabil, devenit aproape clasic. Ne-am întîlnit la un concert și am avut ocazia unică de a fi în mijlocul renomata chitară pe care a construit-o cîndva împreună cu tatăl său, chitară care are un git atât de gros, incit ar trebui să aibă dimensiuni unei mănuși de baseball ca să poți cînta pe ea. În loc de pene, Brian folosește monezi de 6 penny”.

Musik Express Sounds/sept, 1990
TRADUCERE și ADAPTARE
MĂDALINA GILCA

TOP TOP TOP! CURIERUL NATIONAL

Propunerile pentru clasamentul nostru, în baza primelor sugeranțe primite, unele în scris, altele telefonic. Pentru început se poate și că, dar de la numărul următor vă rog să decupați doar-top și să-l alăturăți topurilor personale. Prima listă pentru „Top 10—POP Strâns” ; „Pray” — MC Hammer, „Tonight” — New Kids On The Block, „Sadeness — Part I.” — Enigma, „Mary Had A Little Boy” — Snap, „It Takes Two” — Tina Turner & Rod Stewart, „Fantasy” — Black Box, „Freedom” — George Michael, „Obvious Child” — Paul Simon, „I'm Your Baby Tonight” — Whitney Houston, „Being Boring” — Pet Shop Boys, „Policy Of Truth” — Depêche Mode, „Thieves In The Temple” — Prince, „Keep On Running” — Milli Vanilli, „Secrets” — Kylie Minogue, „Dancing Queen” — Vanessa Paradis, „A Better Love” — Londonbeat, „Ice Ice Baby” — Vanilla Ice, „I'll Be Your Baby Tonight” — Up 40 & Robert Palmer, „We Love To Love” — P.M. Samson & Double Key, „It's On You” — MC Sar & The Real McCoy, „Back On My Feet Again” — Michael Bolton, „I Call Your Name” — A-ha, „To Love Somebody” — Jimmy Somerville, „Neh Nah Neh” — Vaya Con Dios. În top pot figura și mai multe melodii cu același interpret (grup) dar ar fi mai placut să aveam un clasament variat și pe cît posibil, actual. Repet, pentru cei care n-au citit primul număr al revistei că topul va avea 5 locuri pentru melodii românești (pop, folk, disco etc.) și altele 5 pentru rock autohton. La aceste categorii primele propunerile le primim de la redacția muzicală a Radio difuziunii.

Ultima parte a topului este rezervată pieselor rock străine (solisti și grupuri). Lista va fi completată în raport de disponibilitățile fonoteci reprezentatorilor. Cu un efort colectiv putem avea un top de mare forță și în această categorie. Deci, cei care dețin discuri sau C.D.-uri recente din sfera „Hart & Heavy” pot colabora cu emisună „VINERI NOAPTEA... IN DIRECT” difuzată pe programul „România Actualitate” (programul I) pe lungimile de undă medii. Contăm pe voi, dragi cititori, viitorii ascultători din întreaga țară! Vă mulțumim anticipat!

D.J.

SOUNDS POLL WINNERS 1990

„Alegerea publicului contează mult mai mult pentru noi decât orice ar scrie specialiștii. Fanii înseamnă totul pentru noi, ei sunt lumea noastră” în numărul din 12 ianuarie sunt publicate toate ierarhiile stabilite de cititorii revistei „SOUNDS” dintre care le-am ales pe cele mai interesante.

BEST BAND

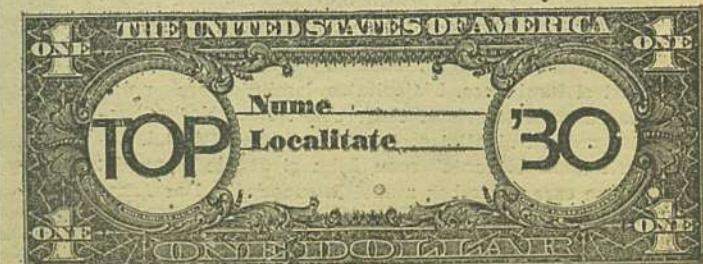
1. Pixies
2. The Sisters Of Mercy
3. Happy Mondays
4. The Cure
5. Fields Of The Nephilim
6. Ride
7. New Model Army
8. Stone Roses
9. Jesus Jones
10. The Mission

BEST SINGLE

1. The Charlatans — „The Only One I Know”
 2. The Sisters Of Mercy — „Moore”
 3. Happy Mondays — „Step On”
 4. The Mission — „Butterfly On A Wheel”
 5. Sinead O'Connor — Nothing Compares 2 U
 6. The Cure — „Never Enough”
 7. Faith No More — „Epic”
 8. EMF — „Unbelievable”
 9. Fields Of The Nephilim
 10. Nick Cave And The Band Seeds The Ship Song”
- Alte topuri (de fapt doar primele 10 clasate), săptămîna viitoare.

FEMALE VOCALIST

1. Sinead O'Connor
 2. Kate Bush
 3. Liz Fraser
 4. Madonna
 5. Kim Deal
 6. Julianne Regan
 7. Kim Gordon
 8. Betty Boo
 9. Alison Shaw
 10. Miki (Lush)
- Cîștiagătoarea de anul trecut
Kate Bush
- ### MALE VOCALIST
1. Robert Smith
 2. Andrew Eldritch
 3. Black Francis

răspundem dacă sătem în stare

Voi continua să le răspund prioritar celor care au scris pe adresa revistei „Metronom”, dar semnalez cu mare plăcere și primirea primelor mesaje la „Curierul național”. Deocamdată nu mi se pun întrebări legate de fenomenul muzical, de istoria genului de care se ocupă rubrica, de viața vedetelor. Să iubitorii filmului, cit și ai sportului beneficiază, firesc, de acest spațiu urmând ca specialistii să rezolve problemele ridicate de cititori. Să să nu vă je-

Compilation Albums:
21-23 ALBION ST.
BRADFORD BD1 2LY.
N. York, U.K.
fax: 01274 310390

1982-1990

Dear Andrei,
See the article in "Seara" magazine about
Rock'n'Roll...
Included is a Catalogue of our Records &
Publications & a Info Sheet about the Club
& our history!
If you interested in any of our products,
read our info to help.
We already have made Catalogs in English
& French & Portuguese...
Hope to hear from you soon!
Yours in Resistance to all
forms of Ignorance!
From (on behalf of In 12
Records)

nați, cereți date de tot felul, punete-ne la treabă! Cristina Neamțu (Brașov): rețin ideea publicării unor texte, dar poate îmi comunică și ce te-ăr interesa în mod deosebit? Adrese ale idolilor nu vor lipsi cu atât mult mai cu cît astfel ajutăm și Poșta! Să cine să fie, să ea pe noi! Crezi că textul de la „Oops Up” ar merita invitat? Voi folosi adresele trimise la rubrica „Fan-Club”. Mulțumesc. Storoșciuc Cătălin (Satu Mare): dacă nu este dezamăgit de actuala formulă atunci aștept să materializez oferta cu „Pomcorn”. Concurșuri pe teme muzicale vor fi chiar din numărul viitor. Cheregi Angelica (Piatra Neamț): săptămâna următoare, săptămâna următoare cu Alice Cooper, Milli Vanilli și George Michael. Andreea Hreamătă (București):

pe Valeriu Sterian îl vei găsi dacă scrii pe adresa acestei rubrici. Magda Bunghes (București): colaborarea ta, ca și a tuturor celor care au această intenție este chiar dorită, dacă o faci din pasiune. Chirnoagă Veronica (Tulcea): în orașul tău nu ajung publicațiile muzicale? Iată acest număr îl primești acasă și urmăză să faci abonament din căpătă în care stăm cu cine mai exact cu căi suporteri defilării. Ioana Anton (Ploiești): îți-am oferit un prim autograf cu Phil Collins, iar interviul cu valorosul compozitor, baterist și interpret va continua. Poze cu Sinéad O'Connor am pregătit dar nu știu dacă se vor vedea prea bine alb/negru. Rareș Georgescu (Bușteni): îți mulțumești pentru declarația de prietenie și-ți promit să primești primele numere acasă. Lucian Codăescu (București): pentru a realiza un serial despre Cornel Chiriac ne-ar trebui sprințul celor care l-au cunoscut bine. Chiar îi rugăm să fie receptiv la această invitație. Era să scriu că „facem un apel” dar, după cum vezi am renunțat.

Prezentarea celor mai mari chitariști am inceput-o cu Jimi Hendrix. De acord? Cite un L.P. în fiecare număr? Voi apela la colegii de la posturile de radio. Cu D.J.-ul de la „Europa liberă” am luat legătura, așa cum, poate ai observat, în numărul 3 din „Metronom”. Ne-ar ajuta cu mare drag, dar este extrem de ocupat și ne-a rugat pe noi toți, să avem răbdare. Nicolae Dumitru Focșani, emisiunea la care te referi n-o mai urmăresc din cauza... orei tîrzi. O polemică în această problemă, am mai scris-o și altă dată, nu m-ar să nu te-ăr ajuta în nici un fel. Ai dreptate, s-ar părea că e „bătut în cuie” acolo. Un material cu Florian Pittis așteaptă să fie difuzat pe post de cîteva săptămâni în cadrul emisiunii „Gau-deamus”. Dacă nici el n-are loc... Foxie (Cluj-Napoca): primele sondajele de opinii privind genurile hard & heavy le-a efectuat deja Televiziunea. Se refereau la soarta rock-ului autohton, dar răspunsurile n-au fost deloc incurajatoare. Colaborarea cu publicații străine a inceput. Revista britanică

„SOUNDS” ne-a ajutat și anul trecut, o face și acum, rezervind 2 pagini întregi rock-ului românesc. Să presezi muzicale de la noi. Articolul a apărut la 5 ianuarie 1991. Ca urmare a mesajului care încheia materialul, unde se cerea ajutorul pentru publicația noastră, am și primit o primă ofertă de la „In 12 Records”. Un gest mai mult deosebit care dovedește că ALTI se gîndesc la soarta rock-ului nostru. Cred că ești de acord că, deși este vorba de un mic club din West Yorkshire, ideea de UNITATE a oamenilor îndrăgostiți de muzică există! Vezi aflată, curind, cu ce alte instituții am luat legătura, iar dacă ne poți ajuta (cu informații sau adrese) nu te sfii! Cristian Staicu (Str. Samoilă Dumitru 8, Bl. 89, an. 27, București): solicită cu insistență postere cu AC/DC; Rush, Iron Maiden. Îl ajuta cineva? Mojmír Bánka (str. Diamantului nr. 1, Bl. A 17/I/9, Rimnicu-Vilcea, cod 1000): despre familia Jackson

s-a scris enorm, dar astă nu înseamnă că nu vom relua cîteva date în curind. Iată și dorința ta: corespondență cu un tîrnă (tinăru) mulțum din România, eventual în limba engleză. Poate așa vom avea și noi un Michael Jackson al nostru! Monica Petre (Constanța): fotografie cu Silvia Dumitrescu găsești pe coperta numărului 3 al revistei „Metronom”. Dacă n-o ai, scrie-mi! Cristi Alexandru (București): criticele tale m-au determinat să renunț, decocamdată, la o publicație și de pretencioasă. Multumit?

Florina Sfîntes (Tîrgoviște): „...fotografii și informații despre intervenții românești” vor fi reprezentate și vor fi prezente în actualitatea nr. 30 de concerte sau evenimente discografice. Cornel Stoica (Praha): portrete cu favoriți tăi, Pink Floyd, Led Zeppelin,

Sweet, sint deja în „sumarul” viitoare. Laurențiu Dumitriu (București): iată că sugestia ta să se transformă în fapt. Acum avem muzică, sportul, filmul, la un loc. Nicula Remițan (București): dacă aș avea mai mulți susținători ca tine, mi s-ar „sui la cap”. Să așa unii zic... Să poate au dreptate. Despre Costinești voi scrie în curind. Nu știu dacă voi fi acolo la vară, dar dacă iubești acel loc minunat să nu-l părăsești măcar pînă la 40 de ani! Daniela Constantinescu (Ploiești): multumesc pentru materialul cu Duran Duran. Îl vine rîndul și pentru publicare. Florin-Dacian Lung (Oradea): vom avea loc pentru Hard & Heavy, iar un serial Metallica va fi, desigur, să scrie mult despre acest grup. Te rog să confirmi primirea „suplimentului”.

D. J.

Ion Pascu pe scena de la Costinești. În spate obeliscul și viitoarele... „miss”

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

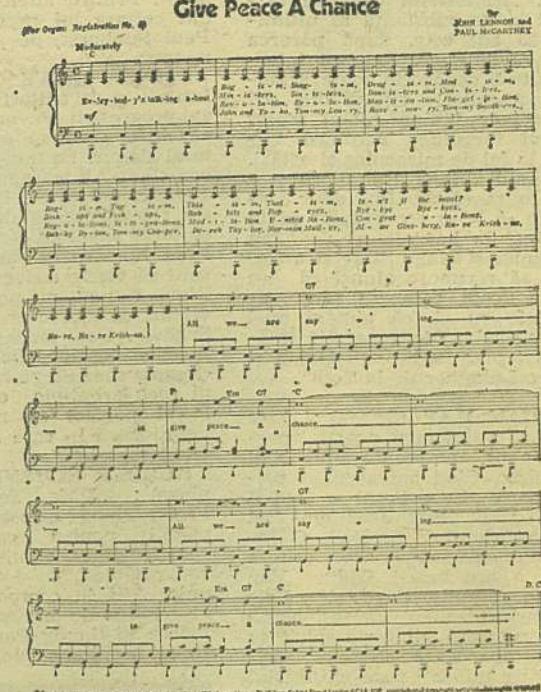
A două zile după concertul Royal Command, Brian s-a pus pe treabă: a adunat toate ziarele și revistele care reflectau în paginile lor evenimentul, le-a pus în valiză și s-a imbarcat într-un avion cu destinația New York. Deasupra Atlanticului, America din închînuirea lui Brian Epstein era o țară a prosperității, a farmecului misterios, a unei atracții irezistibile în care voia și urma să pledeze cu disperare pentru Beatles. Cu toate că primul-ministrul din acea perioadă, Harold Macmillan, le spusese britanicilor „Atât de bine nu ati dus-o niciodată”, Marea Britanie era de-a dreptul insignifiantă comparativ cu ce se întîmpla în Statele Unite. Somajul era relativ scăzut, salariile mari, benzina ieftină, reclamele mari și luminoase. Majoritatea familiilor era posescarea unui televizor, chiar color. New York devine centrul „insalței societății”, eclipsind Parisul. Leaderii „noii eleganțe” erau John și Jackie Kennedy, despre care se vorbea numai la superlativ. Dar America mai avea și California, care cunoștea un fenomen muzical devenit contagios pe tărurile sale. „surfing music”, inventat de noul grup care s-a in-

titulat „Beach Boys”. Muzica lor vorbea despre un mod de viață cu soare, bărci, yachturi și automobile scumpe și excentrice, pe care nici un englez n-ar fi înțeles-o. Nici măcar Beatlesii.

Brian Epstein voia să demonstreze că băieții lui vor reuși, angajindu-se într-o luptă cu morile de vînt. Filiala Casei de discuri EMI din Statele Unite, Capitol Records, s-a alertat într-o oarecare măsură de succesul piesei „Love Me Do”, dar nu s-a arătat interesată să realizeze discul și peste ocean. Cînd a venit doilea single, „Please, Please Me” a urcat rapid pe primul loc în topurile din Marea Britanie. George Martin personal a recomandat piesa unui producător din New York al lui Capitol Records, primind însă un răspuns politic: „Nu va face vinzări“. Împotriva să ofere single-ul oricarei alte case de discuri din S.U.A., Brian încearcă să-l impună, dar nimenei nu auzise despre Beatles concertind în țara aceea. Toată lumea voia „beach music“. În final, Brian reușește să contracteze discul cu o minuscule firmă din Chicago, Vee Jay, singurul ei renume fiind că „Four Seasons“ înregistrase la ea. Conform previziunilor marilor case de discuri, „Please, Please Me“ moare, cota vinzării fiind de cîteva sute. „She Loves You“, hit-ul următor al Britaniei, are cam aceeași soartă, el fiind achiziționat de o firmă și mai obscură, Swan.

Give Peace A Chance

Așa că englezul elegant, Brian, se vede obligat să aterizeze pe noul continent. Sejurul va trebui să fie scurt, dar crucial. Trebuie să convingă mariile case de discuri să să semneze un contract de spectacole pentru a-i prezenta în sfîrșit publicului american. Televiziunea era, firește, cea mai indicată în a face reclamă cuiva într-o țară atât de mare.

GABRIELA SEICARU

(va urma)